

פרק קג

דין מעוברת

א. אחז"ל שלשה חדשים הראשונים של עיבורה תשמיש קשה לאשה וגם קשה לולד, אמצעים קשה לאשה ויפה לולד, אחרונים יפה לאשה ויפה לולד, שמתוך כך הולד יוצא מלובן ומזורז (א), לכן לא ישמש בתחילת עיבורה אלא לקיים עונתה (ב).

ב. נכון ליזהר מלשמש מטתו בליל תשעים אחר שנתעברה (ג).

א) מסכת נדה דף ל"א ע"א, שער הקדושה להראב"ד פ"ו ומג"א סי' ר"מ סק"ה. וכדאי להעתיק דברי ספר חסידים אות ש"ה והי' מן הדין לאסור מלשמש כשאשתו מעוברת בחדשים שקשה לולד, אלא שמא האיש או האשה ירהרו אחר האיסור מוטב שלא ירהרו ולא יאסרו שא"א לעמוד בו עיי"ש.

ב) רשב"א נדה דף ט', תוס' הרא"ש וריטב"א שם, וז"ל ושלשה חדשים קשה לה וקשה לולד ומ"מ שמחת עונה איכא עכ"ל. וכ"כ חדושי הרא"ה נדה דף ח' ע"ב דאע"פ שהוכר עבודה אין ראשה כבוד עליה ואין אבריה כבדין עליה אלא משעת הכרת העובר ממש ואילך, לפי שאין הולד חי ומכבידו עליה אלא מזמן זה ואילך.

ג) גמ' נדה דף ל"א ע"א המשמש מטתו ליום תשעים כאילו שופך דמים, וקפריך מנא ידע וקאמר משמש כדרכן ושומר פתאים ה'. אך במג"א סי' ר"מ סק"ה הביא כן בשם כתבים, וכ"ה בפע"ח שער ט"ז פי"א וסידור האריז"ל, וכ"כ בספר זכירה עניני זיווג שסכנה לבעול ביום צ' כי גורם שימות הולד במעי אשה, וכן קבלתי ממור"ר מפאפא זצ"ל שהיודע מזה צריך ליזהר אך מי שאין יודע א"צ להודיע כיון שנפסק בגמ' שומר פתאים ה' ע"כ. והעיר בשושנים לדוד סי' קפ"ד עמוד קט"ז שצריך להוסיף עוד ג' ימים על ימי הקליטה עיי"ש. וכ"כ שו"ת שבט הלוי ח"ג סי' קי"ג שמי שמנה הימים ובקי בהם יש מקום לזהירות זו.